

Arrest

nr. 207 308 van 27 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische moslim van Arabische origine te zijn, geboren te Nasiriya, Zuid-Irak.

Uw zoon, J. G. A. (O.V. X), werkte vanaf de val van het regime bij de Amerikanen. Hij werd door Asa'ib al haq (AAH) bedreigd omwille van zijn werkzaamheden bij het Amerikaanse leger. Uw zoon A. werd op 15 augustus 2010 doodschoten door militieleden van AAH omdat ze dachten dat hij J. was. Op 6

september 2010 ontvingen jullie vervolgens een brief waarin AAH bevestigden dat ze uw zoon A. hadden vermoord. Op 7 september 2010 ging u met deze brief naar de politie om klacht in te dienen tegen AAH.

Uw zoon J. verliet daarop Irak en vroeg op 26 november 2010 asiel aan in België, waar hij op 29 juni 2011 de vluchtelingenstatus kreeg toegekend. Uzelf werd na de dood van uw zoon nog ongeveer 10 dagen mondeling bedreigd.

Tot augustus 2015 wist u niet wie precies uw zoon A. neerschoot. Op 25 augustus 2015 kwam u via uw burens te weten dat een zekere Karim F., een lid van AAH, uw zoon A. had vermoord. U diende vervolgens een klacht in tegen Karim F. bij de politie. Toen u zich vervolgens dezelfde dag tot de rechtbank wendde om verklaringen af te leggen, werd u tegengehouden door militieleden van AAH, die u onder schot hielden en u verboden om klacht in te dienen tegen Karim F. U meldde het incident aan de politieagenten bij de rechtbank, maar zij gaven u de boodschap dat ze niets konden doen.

U keerde vervolgens terug naar huis en lichtte uw familie in. Op hun aanraden vluchtte u naar het buitenland. U verliet Irak op 10 oktober 2015 per vliegtuig via de luchthaven van Najaf naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u per boot verder naar Griekenland. Vervolgens reisde u via de Balkan route verder naar België, waar u op 25 oktober 2015 aankwam en op 30 oktober 2015 asiel aanvraagde.

Na uw vertrek uit Irak werd uw familie bedreigd door middel van een opschrift op uw voorgevel. Uw echtgenote verliet daarop het huis en trok in bij haar broer. Uw zonen, M. en A., verlieten na de bedreiging Irak. U vermoedt dat A. op dit moment in Turkije is. M. en A. zouden samen naar Turkije gevlucht zijn en elkaar daar kwijtgeraakt zijn. Uw zoon A. M. G. A. (O.V. X) reisde vanuit Turkije verder naar België, waar hij op 5 juni 2016 aankwam en zich vervolgens meldde aan de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten voor: de overlijdensakte van uw zoon A, een dreigbrief van AAH, een bevel tot onderzoek betreffende de moord op uw zoon uit 2010, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte en een document van een rechter van 2015 betreffende de moord op uw zoon A. Verder legde u een kopie voor van uw bewonerskaart en uw rantsoenkaart.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde vervolging te vrezen door Asa'ib al haq (AAH) naar aanleiding van een klacht die u zou hebben indiend tegen Karim F., een lid van AAH en de beweerde moordenaar van uw zoon A.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat er enige twijfels rijzen omtrent de ware toedracht van de voorgehouden moord op uw zoon.

U legde namelijk flagrant afwijkende verklaringen af over waar u was toen uw zoon werd vermoord. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat u zich op het moment van de moord in de souk bevond in het centrum van de stad (CGVS I, p. 14) terwijl u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde dat u op dat moment in Bagdad was (CGVS II, p. 7) en u tijdens uw derde gehoor bij het CGVS verklaarde dat u zich op het moment van de moord op uw werk in de zeehaven van Basra bevond (CGVS III, p. 7).

Daarnaast legt u over de moordaanslag zelf onsamenhangende en weinig overtuigende verklaringen af. Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u hieromtrent aanvankelijk dat ze op de deur klopten en dat ze uw zoon vervolgens hebben doodgeschoten toen hij opendeed. Vervolgens verklaarde u dat het Karim F. was die uit de auto stapte en uw zoon vervolgens vermoordde (CGVS I, p. 14, 15, 20). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat twee mannen uit de auto stapten en dat twee mannen uw zoon neerschoten (CGVS II, p. 10).

Los van bovenstaande vaststellingen moet er bovendien worden vastgesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk persoonlijk geïnterviewd werd met het oog op vervolging omwille van een klacht die u indiende tegen de beweerdde moordenaar van uw zoon.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat u uitdrukkelijk verklaarde dat u na de moord op uw zoon in augustus 2010 nog 10 dagen mondeling bedreigd zou zijn geweest en dat u nadien geen problemen meer zou hebben gekend tot uw beweerdde problemen in 2015, die bijgevolg de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Irak (CGVS III, p. 8).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat uw buurman 5 jaar lang niets zegt over de moordenaar van uw zoon en dan plots in 2015 alsnog beslist om u deze informatie te geven. Hij zou deze info al die tijd verzwegen hebben omdat hij bang was van de milities (CGVS II, p. 13 en CGVS III, p. 8). Het CGVS is echter van oordeel dat het weinig waarschijnlijk is dat uw buurman na al die tijd en zonder enige aanleiding plots wel het risico zou nemen om u persoonlijk te vertellen dat Karim F. de moordenaar van uw zoon is, te meer aangezien de betreffende milities vandaag de dag nog steeds actief zijn in Nasiriya.

Het is bovendien opvallend dat u louter gebaseerd op de verklaring van deze buurman, een man die u bovendien 5 jaar lang in het ongewisse liet omtrent de brutale moord op uw zoon, een klacht zou gaan indienen tegen Karim F.. Men zou verwachten dat u, gezien de bron van deze informatie en wetende dat de zogenaamde dader tot een bepaalde militie behoort, toch meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen en dit eerst verder zou onderzoeken alvorens een klacht in te dienen, maar dat deed u volgens uw verklaringen niet (CGVS II, p. 14). De vaststelling dat u het naliet dit te doen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS nog verklaarde dat u wel informatie had verzameld over Karim F. (CGVS I, p. 16).

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt vervolgens verder ondermijnd door de vaststelling dat u in eerste instantie verklaarde dat u alleen was met uw buurman toen hij u vertelde wie de moordenaar van uw zoon was (CGVS II, p. 13, 14), terwijl u tijdens uw derde gehoor bij het CGVS verklaarde dat uw zoon A. ook aanwezig was tijdens dat gesprek. U voegde daar zelfs aan toe dat uw zoon tijdens het gesprek agressief werd en dat u hem moest tegenhouden (CGVS III, p. 9).

Vervolgens legde u ook afwijkende verklaringen af over het tijdstip van het gesprek met uw buurman en de klacht die u vervolgens indiende. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u onmiddellijk na het gesprek naar de politie ging (CGVS I, p. 20). Dit terwijl u later in hetzelfde gehoor beweert dat u op 25 augustus 2015 klacht indiende tegen Karim F. en dat het gesprek ongeveer 3 à 4 dagen eerder plaatsvond (CGVS I, p. 26, 27). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u zich de datum van het gesprek niet herinnert (CGVS II, p.13). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u tenslotte dat het gesprek op 24 augustus 2015 in de late avond plaatsvond en dat u de volgende ochtend een klacht ging indienen (CGVS III, p.9). Geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen ontkent u eenvoudigweg dat u eerder gezegd zou hebben dat het gesprek enkele dagen voor het indienen van de klacht plaatsvond. Dit is uiteraard geen afdoende verklaring.

Verder legde u ook onwaarschijnlijke, inconsistente en ronduit tegenstrijdige verklaringen af over het zogenaamde incident op de rechtbank.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat zowel u, vader van het slachtoffer, als Karim F., de vermoedelijke moordenaar, dezelfde dag dat u een klacht indient bij de politie samen opgeroepen worden om voor een rechter te verschijnen. Bovendien legt u ook hieromtrent onsamenhangende verklaringen af. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u gewoon naar de rechter was gegaan om een kopie van het dossier op te vragen en om te weten te komen hoe ver het onderzoek stond (CGVS I, p. 21). Vervolgens verklaart u evenwel dat u per brief werd opgeroepen om voor de rechter te verschijnen (CGVS I, p. 22, 23). Ook Karim F. zou verwittigd zijn door de rechtbank (CGVS I, p. 22). Later in hetzelfde gehoor verklaarde u echter dat de politie u doorstuurde naar de rechter en dat de rechter uw verklaring wilde opnemen en dat Karim F. dan weer verwittigd werd over de klacht door militieleden die geïnfiltreerd zijn in de politie maar dat de rechter ook een verklaring van Karim F. wilde afnemen (CGVS I, p. 27). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u klacht in ging dienen bij de politie, dat u toen samen met enkele politieagenten naar de rechtbank ging, dat het dossier werd overhandigd aan de rechter en dat u 10 tot 15 minuten later werd opgeroepen. Of Karim F. werd opgeroepen blijkt u niet meer te weten (CGVS II, p. 18).

Betreffende het zogenaamde incident op de rechtbank verklaarde u verder aanvankelijk dat u door Karim F. en vier andere mannen werd benaderd en bedreigd (CGVS I, p. 22). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u niet weet of Karim ook aanwezig was op de rechtbank, dat u hem niet kent en dat u hem die dag niet zag (CGVS II, p. 18, 19). U geconfronteerd met voornoemde tegenstrijdigheid, geeft u de uitleg dat een paar leden van de militie gemaskerd waren, dat u toen hard werd geslagen, geen kans kreeg om rond u te kijken en bijgevolg vermoedt dat Karim op dat moment aanwezig was (CGVS II, p. 18, 19). Het hoeft geen betoog dat deze verklaring geen steek houdt en in geen geval volstaat om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Tijdens uw derde gehoor bij het CGVS verklaarde u tenslotte andermaal dat u Karim F. niet kent en zelfs zijn gezicht niet zou herkennen (CGVS III, p. 13, 14). Dient te worden opgemerkt dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat u de persoon die uw zoon vermoordde persoonlijk heeft gezien (zie vragenlijst CGVS punt 3, vraag 5) en verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat u bevestigend antwoordde toen de rechter u vroeg of u Karim F. zou herkennen (CGVS I, p. 24). U andermaal geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkent u formeel dat u dat ooit gezegd zou hebben (CGVS III, p. 14). Het andermaal louter ontkennen van uw eerdere verklaringen kan echter bezwaarlijk als afdoend worden beschouwd om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn dusdanig flagrant dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas totaal ondermijnen.

Wat betreft het document van de rechter dat u in dit verband voorlegde, gedateerd op 25 augustus 2015, dient opgemerkt te worden dat dit de geloofwaardigheid van uw relaas eveneens volledig ondermijnt. Zo wordt er in het document de opdracht gegeven om het huis van de aanklager te doorzoeken om de moordenaar op te sporen. Het hoeft echter geen betoog dat het geen steek houdt om vijf jaar na de feiten deze opdracht te geven. Naast de vaststelling dat de inhoud van het document totaal onlogisch is, dient bovendien opgemerkt te worden dat ook de gebruikte zinsbouw en grammatica in het document foutief zijn (zie vertaling document). Gelet op het feit dat het document uitgevaardigd zou zijn door een rechter, kan er verwacht worden dat het van degelijke kwaliteit zou zijn. De vaststelling dat dit geenszins het geval is doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hier dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude").

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde dat uw familie 10 à 15 dagen na uw vertrek op 10 oktober 2015 werd bedreigd. Er zou een dreigement op uw voordeur geschreven zijn, met de boodschap dat jullie atheïsten zijn, samenwerken met de Amerikanen en het huis moeten verlaten of vermoord zullen worden. Uw familie verliet daarop de buurt en uw zoon Ahmed zou vervolgens Irak hebben verlaten en naar België afgereisd zijn (CGVS II, p. 4, 5, 6, 7). Dit terwijl u tijdens uw derde gehoor verklaarde dat er in januari 2016, 3 maanden na uw vertrek uit Irak, op de voorgevel werd geschreven dat het huis niet verhuurd of verkocht mocht worden en dat uw echtgenote om die reden bij haar broer ging wonen en uw zonen A. en M. Irak verlieten (CGVS III, p. 4, 5). U geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen, stelt u dat er tweemaal op de muur werd geschreven: de eerste keer dat het huis niet verhuurd of verkocht mocht worden en de tweede keer dat er niemand mocht blijven wonen (CGVS III, p. 12). De boodschap dat jullie atheïsten zijn en samenwerken met Amerikanen zou op uw vorige woning geschreven zijn (CGVS III, p. 13). U andermaal geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat deze boodschap 10 à 15 dagen na uw vertrek uit Irak op de gevel van uw huis werd geplaatst, wijzigt u uw eerder verklaarde en stelt u dat ze inderdaad er nog bijschreven dat jullie varkens zijn en met de Amerikanen werken maar dat u niet alle woorden vanbuiten kent. Vervolgens haalt u de geloofwaardigheid van verklaringen omtrent de opschriften op uw huis totaal onderuit door te stellen dat er bijna wekelijks opschriften op de gevel werden geplaatst, waardoor u regelmatig uw muur opnieuw moest verven (CGVS III, p. 13). Het hoeft geen betoog dat deze uitleg geen steek houdt. Te meer aangezien u eerder verklaarde dat de opschriften op de muur de directe aanleiding waren voor het vertrek van uw zonen uit Irak (CGVS II, p. 5 en CGVS III, p. 5).

Verder verklaarde u in eerste instantie meermaals dat u niet weet of A. en M. Irak samen hebben verlaten (CGVS III, p. 5). Vervolgens verklaart u dat ze Irak weldegelijk samen hebben verlaten (CGVS III, p. 6). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen zegt u dat u het niet met 100 percent zekerheid kan zeggen maar dat het logisch is dat ze samen zijn vertrokken, aangezien ze elkaar op een bepaald moment zijn kwijtgeraakt. Ze zouden het huis samen hebben verlaten, maar u verklaart er niet zeker van te zijn of ze de Iraakse grenzen samen hebben overgestoken (CGVS III, p. 6). Zoals uit

bovenstaande blijkt, stapelt u de discrepanties op doorheen uw opeenvolgende verklaringen, hetgeen uiteraard verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ter volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt wordt door de vaststelling dat u na het zogenaamde incident op 25 augustus 2015 nog tot 10 oktober in uw woning bleef wonen, dat u uw werkzaamheden als vrachtwagenchauffeur verderzette en dat u in die periode geen problemen ondervond.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a), b) van de vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw afkomst en uw huwelijk maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De overlijdensakte van uw zoon, de dreigbrief van AAH en het bevel tot onderzoek betreffende de moord op uw zoon A, hebben allen betrekking op de voorgehouden problemen van uw zonen in 2010. Ze tonen echter op geen enkele manier aan dat u persoonlijk, om welke reden dan ook, in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast zijn ze allerminst van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw persoonlijke asielrelaas te weerleggen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal

burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. . Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Thi Qar onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in provincie Thi Qar militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in provincie Thi Qar niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit provincie Thi Qar niet naar provincie Thi Qar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in provincie Thi Qar en/ of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Het feit dat uw zoon J. in België werd erkend als vluchteling leidt niet automatisch tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus u eveneens dient te worden toegekend aangezien elke asielaanvraag op haar individuele merites beoordeeld dient te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Het enig middel is afgeleid uit de schending van “artikel 3 EVRM, artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook schending van de motiveringsplicht (zoals vervat in artt. 2-3 Wet 29 juli 1991)”. Het wordt uiteengezet als volgt:

“Volledig ten onrechte heeft het CGVS beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus aan verzoeker en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In hoofddorde vraagt verzoeker om erkend te worden als vluchteling, omdat zijn leven ernstig in gevaar is omdat hij vreest voor vervolging in Irak.

Verzoekers zoon, A., werd in 2010 doodgeschoten in Irak door militieleden van Asaib al haq (AAH), omdat deze militieleden dachten dat het ging om J., een broer van A., omwille van zijn werkzaamheden bij het Amerikaanse leger.

Verzoekers zoon, J., vluchtte vervolgens uit Irak en aan hem werd in België de vluchtelingenstatus toegekend.

Verzoeker kwam in 2015 eindelijk te weten wie zijn zoon had vermoord. Hij ging met deze informatie naar de politie en werd ook bedreigd door de militieleden van AAH.

Verzoeker wenst te verwijzen naar artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad, en dit meer bepaald omtrent de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming:

Artikel 4 Beoordeling van feiten en omstandigheden

1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met: a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade blootgesteld is dan wel blootgesteld zou kunnen worden; c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker; waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen; d) de vraag of zijn

activiteiten, sedert hij zijn land heeft verlaten, uitsluitend ten doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, teneinde na te gaan of de betrokkene, in geval van terugkeer naar dat land, door die activiteiten aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld; e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waar hij zich op zijn staatsburgerschap kan beroepen.

4. Het feit dat de verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is en het risico op het lijden van ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

5. Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden voldaan is: a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. (...)

Ook hier dient het benadrukt te worden dat verzoeker:

a) een oprechte inspanning geleverd heeft om zijn verzoek te staven: hij heeft alle documenten afgegeven in zijn bezit, alsook heeft hij, naar best vermogen de ware toedracht van de feiten uiteengezet

b) alle relevante elementen waarover hij beschikt, zijn overgelegd en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend

e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd: het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker "flagrant afwijkende verklaringen aflegt over waar verzoeker was toen zijn zoon werd vermoord", terwijl het CGVS het feit dat zijn zoon vermoord werd, wel degelijk erkent, alsook om deze reden ook verzoekers andere zoon erkend heeft als vluchteling.

Verzoeker wenst nog te benadrukken dat hij slechts naar school is gegaan tot het derde jaar van lager middelbaar.

Verzoeker heeft alle belangrijke documenten bezorgd, zoals:

- overlijdensbericht van zijn zoon;
- bewijs van overlijden van zijn zoon;
- dreigbrief van AAH.

Er dient ook gewezen te worden op het feit dat verzoeker al een zeer dramatische ervaring heeft meegemaakt in zijn leven, namelijk dat zijn zoon (per ongeluk) vermoord werd door militieleden van AAH.

Het dient benadrukt te worden dat er systematische mensenrechtenschendingen gebeuren door milities zoals AAH. Deze milities genieten ook heel veel overheidssteun.

In deze context is het dan ook aan te nemen dat verzoeker bedreigd werd door militieleden van AAH.

Verzoeker wenst er ook op te wijzen dat het CGVS niet gereageerd heeft op de dreigbrief van AAH jegens verzoeker.

Uit het ambtsbericht omtrent de veiligheidssituatie in Irak in 2014 (rijksoverheid.nl) blijkt de grote macht van AAH:

'Asaib Ahl al-Haq (AAH) heeft zich in 2008 afgescheiden van het Mahdi-leger en is sindsdien verwikkeld in een strijd met de loyale Sadristen. AAH kondigde begin 2012 nog aan de wapens neer te willen leggen en de politiek in te willen gaan, maar de militie is sinds mei 2013 weer actief. AAH is een bondgenoot van voormalig premier Maliki, wordt gesteund door Iran en werd getraind door Hezbollah om tegen de Amerikanen te vechten na de invasie in 2003. Ook heeft AAH in Syrië gevochten aan de zijde van de regeringstroepen, maar de militieleden zijn teruggekeerd naar Irak om de strijd in eigen land aan te gaan met de soennitische opstandelingen. AAH is met name actief in het zuiden van de provincie Salaheddin, onder meer rondom Samarra, en in de provincie Diyala, onder meer in de

omgeving van het Hamringebergte. Ook zou AAH samen met het Iraakse leger luchtaanvallen uitvoeren in Anbar, onder meer in Garma. AAH zou in april 2014 door toenmalig premier Maliki formeel onder de Iraakse militaire commandostructuur zijn geplaatst als onderdeel van de Sons of Iraq, waarvan tevens Kata'ib Hezbollah deel zou uitmaken. De Sons of Iraq zouden onder meer in en rondom Bagdad worden ingezet.

Ook in 2015 gaat deze macht verder, zo blijkt uit het ambtsbericht omtrent de veiligheidssituatie in Irak in 2015:

Hoewel een groot aantal sjiitische milities zich verenigd heeft in de PMF is er sprake van onderlinge strijd en rivaliteit.

De sjiitische milities zijn in drie categorieën in te delen, wat deze rivaliteit deels verklaart.

De eerste categorie betreft milities die zich nauw verbonden hebben aan Iran wegens hun loyaliteit richting geestelijk leider Groot-Ayatollah Khamenei. De milities die tot deze categorie gerekend kunnen worden, zijn vermoedelijk het best bewapend, vanwege de financiële steun vanuit Iran, en hebben regelmatig kritiek op de Iraakse regering. De meest prominente milities die tot deze categorie behoren zijn: de Badr Organisatie, Kata'ib Hezbollah, Saraya Khorasani, Harakat al-Nujaba en Asaib Ahl al-Haq.

De tweede categorie zijn de milities die loyaal zijn aan de Iraakse opperste geestelijk leider grootayatollah Al-Sistani. Deze groep lijkt niet openlijk politiek gemotiveerd te zijn, dit in tegenstelling tot de eerste categorie. De milities worden onder meer door Al-Sistani zelf gefinancierd. Deze categorie bestaat uit de volgende milities: de Ali Akbar Brigades, de Abbasiyah Shrine Brigades, de Alawite Brigades en de Husayniyah Shrine Brigades. Deze milities zijn lichter bewapend dan de eerste categorie, maar zijn erg groot in aantal.

De derde categorie bestaat uit milities die verbonden zijn met de twee grote sjiitische politieke partijen met een religieuze oriëntatie, namelijk de Islamic Supreme Council of Iraq (ISCI), geleid door Ammar al-Hakim en de Sadr beweging, onder leiding van Muqtada al-Sadr. Milities die geassocieerd worden met ISCI zijn de Ashura Brigades en de Supporters of the Faith Brigades. Deze brigades zijn voor financiering afhankelijk van de Iraakse regering. De Peace Brigades zijn verbonden met de Sadr beweging en voor financiering afhankelijk van Muqtada al-Sadr.

Mensenrechtenschendingen begaan door milities:

Reeds in de vorige verslagperiode was melding gemaakt van plunderingen door militieleden bij de inname van de stad Tikrit. Militieleider Al-Khazali heeft niet ontkend dat er overtredingen en fouten zijn gemaakt, maar hij benadrukt dat het om individuele acties gaat.

Daarnaast zouden sjiitische milities, buiten het gezag van de PMF om, ontvoeringen om losgeld ondernemen.

Eind mei 2015 werd er een video verspreid via het internet waarop te zien zou zijn dat leden van de Imam Ali Brigade in Karma (Anbar) een man in brand steken die een vermeende ISIS- strijder was. De authenticiteit van de video is niet bevestigd noch staat vast dat het slachtoffer daadwerkelijk een strijder van ISIS was.

Eind augustus 2015 heeft zich een soortgelijke gebeurtenis voorgedaan. Op internet circuleert een video waarin een PMF-lid te zien zou zijn die, omringd door mannen in militaire kledij, een stuk vlees uit het verbrande lichaam van een man snijdt die aan zijn voeten aan een elektriciteitsmast hangt. Het zou volgens het PMF-lid dat in deze video spreekt om een ISIS- lid gaan. In reactie op deze video heeft ISIS vier mannen levend verbrand. ISIS stelt dat de man in de video die het stuk vlees afsneed de beruchte sjiitische strijder Abu Azrael ('vader van de doodsendel') is.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem de subsidiaire beschermingsstatus te willen toekennen. Verzoeker verwijst hierbij naar het ambtsbericht omtrent de veiligheidssituatie in Irak in 2014 en 2015 (rijksoverheid.nl), meer bepaald in Zuid-Irak:

Zuid-Irak 2014:

Hoewel het overwegend sjiitische zuiden van Irak - de provincies Karbala, Najaf, Wassit, Qadissiya, Maysan, Dhi-Qar, Muthanna en Basra - relatief rustig is, vinden ook hier geregeld geweldsincidenten plaats. Met name in de provincies Wassit, Najaf, Karbala en Basra zijn in de verslagperiode aanslagen gepleegd. Het is niet altijd duidelijk of het motief van persoonlijk, crimineel of terroristisch aard is.

Door IS(IS) geleide soennitische opstandelingen plegen in het sjiitische zuiden met enige regelmaat aanslagen met als doel olie op het vuur te gooien. IS(IS) wil de sektarische spanningen verder laten oplaaien en een reactie van de sjiitische gemeenschap uitlokken om een sektarische burgeroorlog te ontketen. Doelen betreffen onder andere overheidspersoneel- en gebouwen en sjiitische geestelijken. Bovendien heeft IS(IS) verklaard de voor sjiieten heilige steden Karbala en Najaf te willen veroveren.

Sinds eind augustus is er een stijging merkbaar van het aantal bomaanslagen gepleegd door IS(IS) in Zuid-Irak. Onder meer in Karbala, Hillah (de overwegend sjiitische hoofdstad van Babil), Najaf en

Diwaniyah (Qadissiya) werden eind augustus en begin september bomaanslagen gepleegd, waarvan sommige ogenschijnlijk gecoördineerd.

In zekere mate is IS(IS) erin geslaagd om ook in het zuiden de sektarische spanningen opnieuw leven in te blazen. In de vorige verslagperiode was er al sprake van verhoogde sektarische spanningen die, onder meer in het zuiden van Irak, leidden tot sektarisch gemotiveerde ontvoeringen, moorden, bedreigingen en ontheemdingsstromen. In de onderhavige verslagperiode zijn de sektarische spanningen enkel toegenomen. Sektarisch gemotiveerd geweld gepleegd door sjiïeten en gericht op de soennitische minderheid in het zuiden dient te worden beschouwd als retributie voor het door soennitische opstandelingen gepleegde geweld in het land, waarvan met name sjiïeten het slachtoffer worden.

Zo werden op 17 juli 2014 vier soennitische bezoekers in de binnenstad van Basra ontvoerd en mishandeld. Vervolgens werden op 22 juli, wederom in de provincie Basra, tien mannen uit een soennitische moskee in Abu al-Khasib ontvoerd door gewapende mannen in militaire uniformen. Ook zijn anonieme bedreigingen geuit aan onder meer diverse soennitische moskeeën in Basra met de waarschuwing dat soennieten de stad moeten verlaten op straffe van dood. Daarnaast zijn huizen van soennieten in bepaalde gebieden van het Abu Khaseeb district, provincie Basra, gemarkeerd met een 'X'. Volgens de VN zijn tussen 23 juni en 20 augustus minstens 19 soennitische mannen gedood en nog eens 19 soennieten gewond geraakt ten gevolge van gericht sektarisch geweld in Basra. Vanwege de sektarische spanningen zijn reeds 180 families van de soennitische Saadoun-stam, afkomstig uit de provincie Basra, naar Salaheddin gevlucht. Ook veel andere soennieten zijn in de verslagperiode de provincie ontvlucht, ten gevolge van de bedreigingen en het geweld.

Zuid-Irak 2015:

De zuidelijke provincies van Irak hebben een overwegend sjiïtische bevolking. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak is vergelijkbaar met de vorige verslagperiode. Het geweld dat plaatsvond was ook in de huidige verslagperiode niet direct gerelateerd aan het gewapende conflict met ISIS. Wel was sprake van een toename van het aantal geweldsincidenten. In de periode tot september 2015 bedroeg het aantal schietincidenten - small arms fire (SAF) – in het zuiden van Irak 256, waar dat in dezelfde periode in 2014 129 incidenten betrof.

Schietincidenten, ontvoeringen, tribale conflicten en demonstraties kwamen in de provincie Basra vaker voor dan in de andere provincies in het zuiden. Waar ISIS in het noorden van Babil nog de slagkracht heeft om kleinere aanslagen uit te voeren, is het geweld in de overige provincies in het zuiden gerelateerd aan criminaliteit en (inter of intra) tribale conflicten. Er is vanaf het begin van de zomer van 2015 een toename geweest van het aantal grote demonstraties in de regio. Deze hielden verband met toenemende onvrede over basisvoorzieningen als elektriciteit, maar ook over het uitblijven van salarisbetalingen, corruptie en werkloosheid.

Hoewel de demonstraties over het algemeen vreedzaam verlopen, is er incidenteel geweld gebruikt. Op 17 juli 2015 blokkeerde een menigte in de provincie Basra uit protest tegen de elektriciteitsstekorten een weg en stak overheidsgebouwen in brand. De politie opende in reactie hierop het vuur op de demonstranten, waarbij één burger om het leven kwam en drie burgers gewond raakten. De berichtgeving is niet eenduidig over dit incident. De volgorde van de gebeurtenissen en het aantal slachtoffers kon niet worden geverifieerd.

In de goed beveiligde provincie Najaf heeft één dodelijke aanslag plaatsgevonden in de verslagperiode. Bij deze aanslag, die plaatsvond op 14 mei 2015, is een sjiïtische geestelijke om het leven gekomen. De daders en het motief zijn onbekend. Op 5 oktober 2015 vond er in de stad al-Zubair (Basra) een aanslag plaats bij een drukbezochte markt. Hierbij zijn tien personen om het leven gekomen. De aanslag is niet opgeëist.

De toename van het aantal geweldsincidenten in de zuidelijke provincies van Irak kan gedeeltelijk verklaard worden door toenemende wetteloosheid, afbrokkelend gezag van stamleiders en wijdverbreid wapenbezit. Er is een gebrek aan effectieve beveiliging en optreden door veiligheidsorganisaties. Een groot deel van de Iraakse militaire is elders in het land gestationeerd in verband met de strijd tegen ISIS. Het is onduidelijk in hoeverre de autoriteiten of het stamverband in staat zijn een burger te beschermen in gevallen van crimineel of tribaal geweld.

Het bericht uit de vorige verslagperiode dat sjiïtische milities in het zuiden van Irak en in Bagdad strenge islamitische leefregels oplegden, kan in dit ambtsbericht niet bevestigd worden.

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad, artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook schending van de motiveringsplicht (zoals vervat in de Wet 29 juli 1991)."

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 9 mei 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 28 februari 2018 en de COI Focus “Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer” van 11 oktober 2017.

2.2.2. Op 16 mei 2018 dient verzoeker overeenkomstig dezelfde bepaling een aanvullende nota in. Hiermee worden de volgende nieuwe elementen ter kennis gebracht:

- Kopie van verklaring (plus vertaling);
- Kopie van verklaring (plus vertaling);
- Kopie van onderzoeksbevel (plus vertaling).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.3.3.2. Beoordeling

Verzoeker verklaarde vervolging te vrezen door Asa'ib al haq naar aanleiding van een klacht die hij zou hebben ingediend tegen Karim F., lid van AAH en de vermeende moordenaar van verzoekers zoon A.

De verwerende partij is luidens de motieven van de bestreden beslissing van oordeel dat de geschetste vervolgingsvrees niet aannemelijk is gemaakt, onder meer omdat (i) verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de al dan niet aanwezigheid van zijn zoon tijdens het gesprek met zijn buurman toen die de identiteit van de moordenaar van zijn zoon onthulde, (ii) hij ook afwijkende verklaringen aflegde over het tijdstip van het gesprek en de klacht die hij daaropvolgend zou hebben ingediend, (iii) hij onwaarschijnlijke, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over het vermeende incident op de rechtbank, (iv) de inhoud van het document van de rechter dat verzoeker voorlegde geen steek houdt en de zinsbouw en grammatica foutief zijn, (v) in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of aangekocht kunnen worden, (vi) hij incoherente verklaringen aflegde omtrent de boodschappen die op de gevel van zijn huis werden gezet, (vii) verzoeker na het incident van 25 augustus 2015 nog tot 10 oktober in zijn woning zou zijn blijven

wonen en hij zijn werkzaamheden als chauffeur verderzette zonder verdere problemen te ondervinden en (viii) de overige door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen.

De hiervoor door de Raad weerhouden vaststellingen -de overige worden overtuigend geacht- zijn pertinent nu zij betrekking hebben op de kern van het asielrelaas en steunen op de stukken van het administratief dossier. Het komt dus aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te ontwrichten; hij laat ze grotendeels ongemoeid.

Verzoeker stelt dat hij alle belangrijke documenten heeft bezorgd, zoals het overlijdensbericht en het bewijs van overlijden van zijn zoon en de dreigbrief van AAH. De verwerende partij heeft deze stukken als volgt beoordeeld:

“De overlijdensakte van uw zoon, de dreigbrief van AAH en het bevel tot onderzoek betreffende de moord op uw zoon Ali, hebben allen betrekking op de voorgehouden problemen van uw zonen in 2010. Ze tonen echter op geen enkele manier aan dat u persoonlijk, om welke reden dan ook, in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast zijn ze allerminst van die aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw persoonlijke asielrelaas te weerleggen.”

Verzoeker stelt dat de verwerende partij niet heeft gereageerd op de dreigbrief van AAH jegens hemzelf. Echter, de enige dreigbrief die door verzoeker werd neergelegd is deze van 2010, die hiervoor werd besproken. Voorts wordt de beoordeling van alle door verzoeker neergelegde documenten, zoals die in de bestreden beslissing is weergegeven, niet met concrete argumenten betwist, zodat hij er niet zonder meer naar kan verwijzen zonder de argumentatie van de verwerende partij daarover in een ander daglicht te stellen.

In zijn aanvullende nota legt verzoeker de volgende stukken neer:

- Kopie van verklaring (plus vertaling);
- Kopie van verklaring (plus vertaling);
- Kopie van onderzoeksbevel (plus vertaling).

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat het stuk 3, het onderzoeksbevel, reeds werd voorgelegd aan de verwerende partij, en dat het reeds werd besproken in de bestreden beslissing op de volgende pertinente wijze:

“Wat betreft het document van de rechter dat u in dit verband voorlegde, gedateerd op 25 augustus 2015, dient opgemerkt te worden dat dit de geloofwaardigheid van uw relaas eveneens volledig ondermijnt. Zo wordt er in het document de opdracht gegeven om het huis van de aanklager te doorzoeken om de moordenaar op te sporen. Het hoeft echter geen betoog dat het geen steek houdt om vijf jaar na de feiten deze opdracht te geven. Naast de vaststelling dat de inhoud van het document totaal onlogisch is, dient bovendien opgemerkt te worden dat ook de gebruikte zinsbouw en grammatica in het document foutief zijn (zie vertaling document). Gelet op het feit dat het document uitgevaardigd zou zijn door een rechter, kan er verwacht worden dat het van degelijke kwaliteit zou zijn. De vaststelling dat dit geenszins het geval is doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hier dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS “COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude”).”

Verder, wat de verklaringen betreft (stukken 2 en 3) moet vooreerst worden vastgesteld dat het gaat om kopieën van handgeschreven brieven die door om het even wie zouden kunnen zijn opgesteld en ondertekend, zodat de authenticiteit van deze verklaringen niet kan worden gegarandeerd. Daarenboven blijkt ook nog dat in de eerste verklaring van de bureaus, gedateerd op 15 februari 2018 (stuk 2), wordt gesteld dat verschillende milities het huis van verzoeker hebben bedreigd en dat dit heeft geleid tot materiële schade “en tegelijkertijd hebben ze de leden van zijn familie geslagen”. Volgens de verklaring betreft het de bedreigingen van “maand 11/2015” en “maand 01/2016”. De inhoud van dit stuk

strookt niet met de verklaringen van verzoeker, die het had over bedreigingen, na zijn vertrek uit Irak, die op de gevel van het huis werden geschreven, maar die op de vraag of er na zijn vertrek nog iets anders was gebeurd buiten de opschriften op de muur, negatief antwoordde (gehoorverslag 18 augustus 2017, p 13). Met betrekking tot de tweede verklaring wordt in eerste instantie vastgesteld dat verzoeker ter zitting niet kan antwoorden op de vraag wat erin staat, terwijl het slechts een zeer korte tekst is die dan ook nog eens betrekking heeft op het lot van de vermeende moordenaar van zijn zoon. Het gebrek aan interesse dat verzoeker hierover etaleert doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid. Bovendien is het een verklaring van twee getuigen die stellen te bevestigen dat de politie Karim F. niet kan gevangen nemen omdat hij behoort tot de partijen in de staat, doch de rol van deze getuigen wordt op geen enkele wijze verduidelijkt. Opnieuw blijkt dat deze verklaring door om het even wie kan worden opgesteld. Het gegeven dat de twee verklaringen zijn geïssueerd door "A.J.A.- verkozenen van de regio Industrial Housing 2, Dhi Qar, rechtsgebied Nadiriya", doet aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk.

De door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen maken aldus, noch op zichzelf, noch samengenomen met zijn verklaringen, een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk.

Verzoeker betoogt dat hij al een zeer dramatische ervaring heeft meegemaakt nu zijn zoon per ongeluk werd vermoord door militieleden van AAH, die verantwoordelijk zijn voor systematische mensenrechtenschendingen en die veel overheidssteun genieten, en dat het in die context dan ook is aan te nemen dat hij bedreigd werd door militieleden van de AAH. Hij verwijst naar algemene informatie uit de Nederlandse ambtsberichten inzake de veiligheidssituatie in Irak, die betrekking heeft op de grote macht van de militie AAH.

De Raad is van oordeel dat verzoeker zich niet kan vergenoegen met een verwijzing naar de algemene situatie in zijn regio van herkomst, in casu over de macht van en de mensenrechtenschendingen door de milities. Hij moet immers een concreet verband aantonen met zijn individuele en persoonlijke situatie. Verzoeker verwijst naar de moord op zijn zoon, doch is er, gelet op de hiervoor door de Raad weerhouden vaststellingen, niet in geslaagd om te doen aannemen dat hijzelf persoonlijk geïssueerd werd door AAH. Het risico op vervolging moet *in concreto* worden aangetoond en verzoeker blijft, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De door de Raad weerhouden vaststellingen in de bestreden beslissing volstaan om te leiden tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas; de door hem neergelegde stukken doen die vaststellingen niet kantelen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend, nu zijn verklaringen niet aannemelijk kunnen worden bevonden en zijn algemene geloofwaardigheid, mede gelet op de aard van de door hem neergelegde stukken, evenmin is komen vast te staan, zodat niet aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Derhalve is er geen reden is om dit ongeloofwaardig relaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.4.2. Beoordeling

Verzoeker vraagt hem de subsidiaire beschermingsstatus te willen toekennen en verwijst naar de Nederlandse ambtsberichten omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak voor de jaren 2014 en 2015. Hiermee geeft hij duidelijk te kennen het niet eens te zijn met het standpunt in de bestreden beslissing dat er actueel in Zuid-Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van het gewapende conflict, zodat er thans geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij uitgebreid heeft gemotiveerd hoe zij tot haar oordeel is gekomen, en dat zij daarbij gebruik heeft gemaakt van de “COI Focus Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak.” van 18 juli 2017, met een onderzoek van de situatie tot juni 2017. Aangezien voor de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de actuele situatie moet worden geëvalueerd, kan verzoeker niet volstaan met een verwijzing naar ambtsberichten die dateren van 2014 en 2015. De daarin vervatte informatie is immers gedateerd en is alleen al om die reden niet van aard om de beoordeling van de verwerende partij in een ander daglicht te stellen.

De verwerende partij heeft bij aanvullende nota van 30 maart 2018 de meest recente COI Focus “Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak.” van 28 februari 2018 toegevoegd, waarin de vaststellingen van de bestreden beslissing genoegzaam bevestigd worden. Aldus wordt in de aanvullende nota gesteld:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd in bijlage) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider-al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasirya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasirya waarbij sjiiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Thi Qar onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Thi Qar niet naar deze provincie kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in provincie Thi Qar en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen."

Verzoeker werd in kennis gesteld van deze aanvullende nota en brengt ook wat deze update en beoordeling op grond van de meest actuele gegevens betreft, geen enkel concreet actueel argument bij dat afbreuk doet aan de analyse van de verwerende partij, of aan de daarop gesteunde conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie Thi Qar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De Raad besluit dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in de provincie Thi-Qar niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Eveneens blijkt hieruit dat verzoeker deze regio op een veilige wijze kan bereiken.

Verzoeker toont, ten slotte, evenmin aan dat hij omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet, en deze blijken ook niet uit het dossier.

2.4. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS